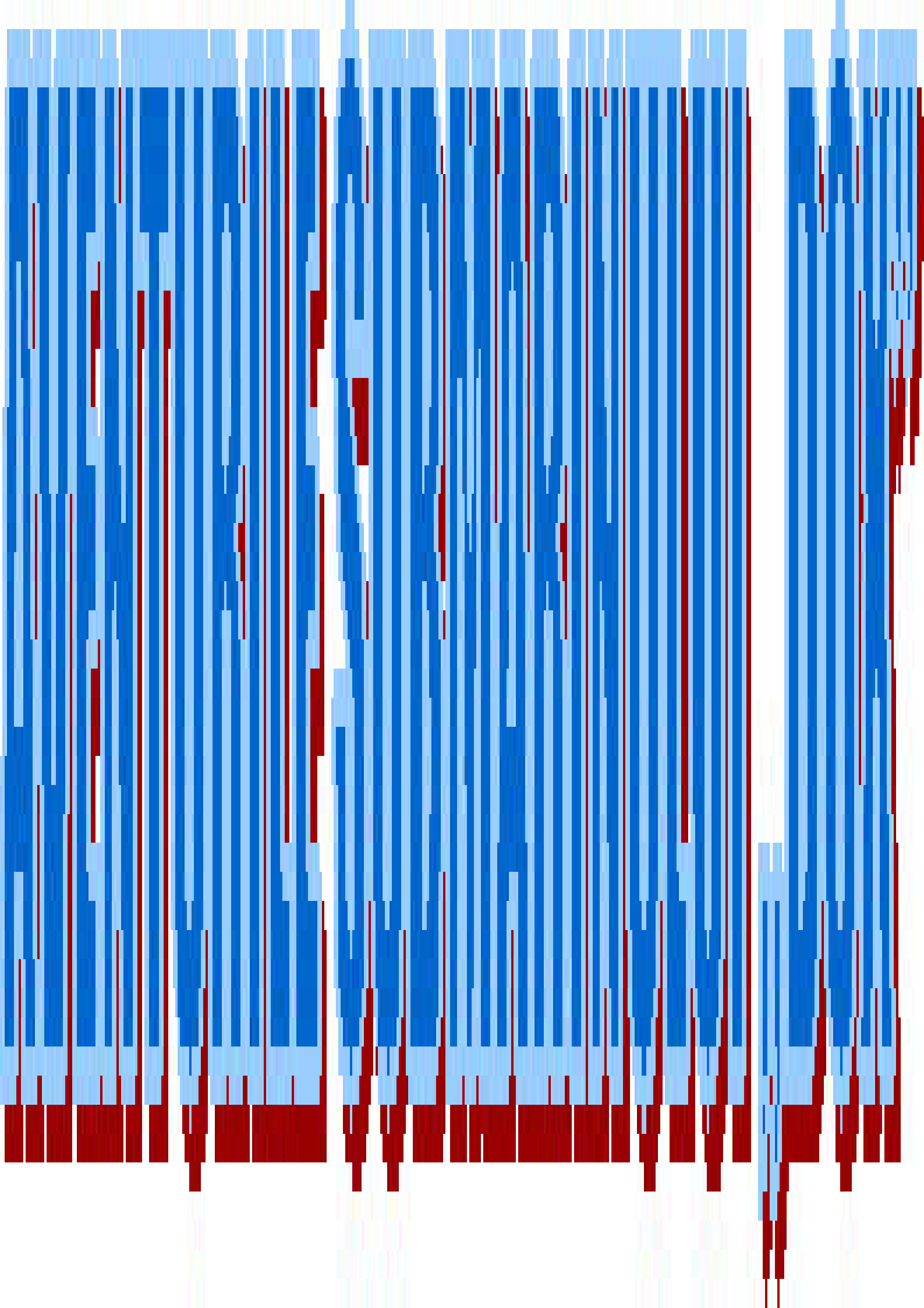
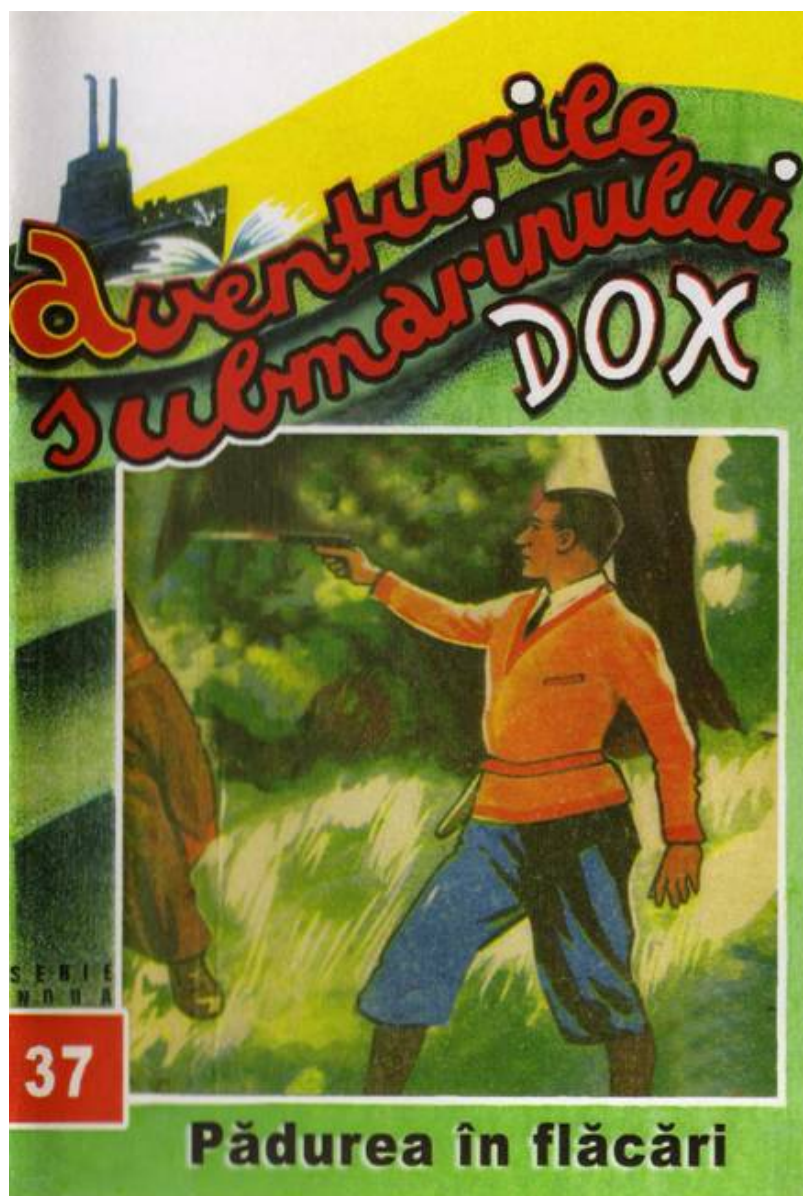

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.	19. Pirații crucii.
2. Răzbunarea lui Satan.	20. Corab'ă-fantomă.
3. Lupta prințului Ando.	21. Călărețul valurilor.
4. Sticla plutitoare.	22. Jonny din Sumatra.
5. În ghiarele primejdiei.	23. Rechinul uriaș.
6. Pe urmele corăbiei negre.	24. Idolul indian.
7. Printre vânătorii de capete.	25. Aventura Sanjei.
8. Căpitanul Henry.	26. Căinele credincios.
9. Insula cu stăbi.	27. Corăbierul de sclavi.
10. Epava misterioasă.	28. Căpetenia Nogi.
11. Profesorul Barner.	29. Monștrii mărilor.
12. Castelul din Mare.	30. „Hoțul de mărgăritare”.
13. Taina Chinezului.	31. Balena miraculoasă.
14. Jonca enigmatică.	32. Tainele mării.
15. Monstrul sfânt.	33. Lumi dispărute.
16. Satul groszei.	34. Femeia-pirat.
17. Demonul fluviului.	35. Zeul mării.
18. Descoperirea doctorului Je'lot.	36. Lordul Clive.
	37. Pădurea în flăcări.

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 37

PĂDUREA ÎN FLĂCĂRI

Traducerea de L. HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul

acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.

DISPARIȚIA DOCTORULUI BERTRAM.

SUNT FOARTE CURIOS SĂ VĂD dacă ostenelile mele vor avea succes, zise lordul Clive către Farrow. Cred însă că acum, după ce ai salvat-o pe fiica prietenului meu, guvernul nu va mai sta pe gânduri. A fost, într-adevăr. O faptă extraordinară ceea ce a făcut George al d-tale.

— Bine ar fi dacă ne-am putea arăta fără frică în toate porturile engleze, zise Farrow, dar în cazul că nu va fi cu putință, nu face nimic. La drept vorbind, făceam mare haz ori de câte ori izbuteam să scăpăm din cursele ce ni se întindeau.

— Așa e, ați făcut-o cum nici nu se putea mai bine – răspunse lordul râzând – dar, firește că din cauza aceasta, comandanții vaselor respective nu te prea au la inimă. A! Uite, colo se ivește o insulă, n-ar fi bine să ne adăpostim pe ea în timpul ceasurilor de arșiță ale zilei?

— Aș vrea în orice caz să iau apă proaspătă, zise Farrow, căci, din păcate, n-am avut timp pentru asta la Apia. Apoi au început să ne lipsească și fructele, mai ales

portocalele și lămâile, cu ajutorul cărora ne ferim de scorbut.

— Insula pare să fie foarte împădurită, făcu lordul Clive, care privea cu încordare prin oceanelor său. Veți găsi acolo tot ce vă trebuie. Îți mulțumesc încă o dată, dragă căpitane, că m-ai luat în călătoria asta, rămâne însă așa cum ne-am înțeles: mă vei debarca pe vreo insulă mai mare, de îndată ce nu vei mai avea ce face cu mine pe bord.

— Să sperăm că asta nu se va întâmpla atât de curând – zise Farrow zâmbind. Ne propusesem doar să mai trecem împreună prin câteva aventuri. Oho! Se întrerupse el surprins – ce s-a întâmplat acolo?

La vreo treizeci de metri de submarin, se ivise pentru câteva clipe o masă enormă, de culoare albicioasă. Acum, obiectul misterios, lung cam de zece metri, țâșni ca o torpilă sub suprafața apei.

— Asta e o sepie uriașă, de culoare albă, zise doctorul Bertram, care tocmai intra în turn împreună cu George. Trebuie s-o fi luat la goană de teama vreunui dușman grozav. A! Uite colo și o balenă, cel mai primejdios vrăjmaș al acestor caracatițe, poate chiar singurul dușman al lor. Drace! Uriașul polip e pierdut.

Cu o iuțeală pe care nimeni n-ar fi bănuț-o la balena cea lungă de treizeci de metri, ea gonea în urma polipului. Acesta se afla la vreo cincizeci de metri când monstrul îl ajunsse, se repezi cu botul său de formă ciudată, trecu pe deasupra sepiei, valuri de sânge țâșniră în înălțime și apa începu să clocotească pe locul luptei.

Polipul era complet neputincios față de acest dușman uriaș, zvârcolelile lui ținură doar câteva minute, apoi se scufundă în adânc.

Balena se mai frământă câteva clipe la suprafața mării, se afundă vertical, coada-i lată de vreo cinci metri bătut apa cu putere și în clipa următoare dispăru și trupul ei enorm.

— Asta a fost o priveliște cum rar se întâlnește, zise doctorul agitat. Cred că nimeni na văzut încă până azi ceva asemănător. Aceste caracatițe uriașe trăiesc la adâncimi mari în apă, ceea ce înseamnă că balena trebuie s-o fi urmărit cu îndârjire, ca s-o fi hotărât să-și caute salvarea la suprafață.

— A fost interesant, într-adevăr! Zise lordul cu însuflețire. Vreau să consider asta ca un semn bun că vom

mai întâmpina multe lucruri ciudate.

— De asta poți fi sigur, răspunse Farrow râzând, căci, de când George al meu e cu noi, nu ne putem plânge de plictiseală. Prin atâtea aventuri n-am trecut nici în cursul războiului. Sunt sigur deci că vei fi mulțumit, dragă domnule Clive.

În vremea asta, se apropiau tot mai mult de insulă. Tovarășii din turn priviră cu încordare prin ochenele lor puternice spre plaja de cel mult doi metri. În spatele căreia începea desișul de nepătruns.

În primii rând, ei observau cu atenție marginea desișului, căci trebuiau să se aștepte oricând să dea de băștinași primejdioși pe o insulă singuratică. Dar nu văzură nici o mișcare a ramurilor și nici vreun trup negricios ivindu-se din frunziș.

— Pare să fie, într-adevăr, nelocuită – zise Farrow. Putem debarca deci în toată liniștea, ca să luăm apă și să culegem fructe. Poate că se află și porci mistreți pe insulă sau găsim niscaiva broaște țestoase, ca să ne îmbogățim masa.

— Par să existe pe acolo păsări asemănătoare găinilor – zise doctorul – și astea nu-s de disprețuit. Cred că vom putea rămâne liniștiți câteva ceasuri și cu prilejul acesta nădăjduiesc să pot cerceta mai de aproape lumea insectelor de pe insulă.

— Firește, ăsta e lucrul principal pentru d-ta – zise Farrow râzând – și vei putea să-i faci în voie, dacă nu te supără căldura tropicală. În ce mă privește, eu voi prefera să mă odihnesc în vreun loc umbrit.

— Pasiunea mea pentru știință nu ține seama de piedici, răspunse doctorul. De altfel – adăugă el – cred că se găsesc și animale mai mari pe insulă... Tocmai am observat o mișcare prin tufișuri. Mai mult ca sigur c-au fost mistreți.

— Hm..., mișcările le-ai văzut adânc între ramuri? Întrebă imediat căpitanul.

— Firește, altminteri n-aș fi stat în cumpănă să trag îndată într-un băștinaș, răspunse doctorul. Trebuie să fi fost vreo sălbăticiune și în afară de mistreți, nu cred să existe alte animale mari pe insula asta.

— Numai oameni, completă căpitanul. Încetiniți motoarele! Ordonă el apoi în portavoce și adăugă. În vreme ce privea mereu prin ocean spre desișul insulei: Domnule Clive, cred că oceanul d-tale e mai bun. Te

rog, examinează cu atenție marginea desişului! Eu am bănuiala că tot se află oameni pe insulă, căci, după cât pot vedea de aici, are o înfăţişare prea frumoasă, ca să nu fie locuită.

Trecură încă zece minute, timp în care submarinul se apropiase până la vreo două sute de metri de insulă când lordul zise deodată:

— Dragă căpitane, cu toată bunăvoinţa mea, nu pot descoperi nimic. N-am observat o cât de mică mişcare în tufişuri, iar pe de altă parte papagalii se zbenguie în deplină linişte în frunzişurile palmierilor, ceea ce n-ar face decât s-ar afla oameni prin apropiere.

— De fapt, nici eu nu pot descoperi ceva suspect — încuviinţă Farrow — dar, cu toate astea, nu izbutesc să scap de presimţirea că suntem ameninţaţi de băştinaşi pe această insulă. Prin urmare, să fim cu băgare de seamă, cu armele pregătite şi gata în orice clipă să ne apărăm.

— Asta-i acum! Dar ce-ai păţit, dragă căpitane? Întrebă doctorul mirat. Tocmai d-ta, care eşti de obicei neînfricat? Sau ai observat, într-adevăr, ceva suspect?

— Nu, doctore, n-am observat nimic, dar spuneam că sunt stăpânit de un simţământ ciudat, cum nu mi a-a mai întâmplat niciodată, răspunse căpitanul. Dacă ar fi să ascult de vocea inimii, nici nu m-aş apropia de insulă. Împotriva unor astfel de presimţiri trebuie să lupţi, însă din toate puterile, altminteri n-ai mai putea întreprinde nimic deosebit, niciodată. Aşadar, să intrăm liniştiţi în golful care se află chiar în faţa noastră, căci pare să fie foarte potrivit pentru o debarcare.

— Ah, mi se pare că văd acolo şi un copăcel cu totul străin, zise doctorul Bertram. Poate că se aţin în el insecte necunoscute. Nu e exclus să descopăr chiar un soi de păsări cu totul aparte, căci arborele acela pare să poarte pe dânsul boabe foarte ciudate. Asta ar însemna un mare succes pentru mine şi o astfel de pasăre ar căpăta în zoologie numele de „bertrami”.

Farrow zâmbi şi răspunse:

— Ți-o doresc din toată Inima, doctore. Dar, în primul rând, ne-aş dori să nu dăm de băştinaşi pe insulă. Asta ne-ar putea aduce neplăceri. Stopaţi motoarele! Dădu apoi comanda în portavoce.

Submarinul alunecă încetişor în golf. Ca în mai toate insulele Pacificului, malurile coborau şi aici drepte, aşa

că Farrow putu merge cu „Dox”-ul aproape de tot de țarm.

Petre Uriașul sări cel dintâi de pe puntea vasului pe uscat și legă funiile de la proră și pupă de trunchiurile palmierilor cei mai apropiați.

După el cobori George. E se îndreptă imediat spre un tufiș înalt și des, căci, ținând seamă de direcția spre care privise Bertram prin ocean, văzuse că doctorul observase mișcările de care vorbise tocmai în tufișul acesta.

Se aplecă și ridică ramurile mai de jos, dar nu putu să descopere nimic suspect, nici măcar vreo urmă care să dovedească prezența porcilor mistreți, deși pământul era moale și umed.

— Domnule doctor – zise el, când Bertram se mai apropiase – în tufișul acesta ai observat mișcările?

— Da. Dragă George. N-ai găsit nici o urmă de animal?

— Nu și tocmai asta e partea interesantă – răspunse tânărul. Pământul moale de dedesubtul tufișului e neted de tot, de parc-ar fi fost măturat de curând.

— Îmi dați voie, interveni lordul Clive. Vă spuneam doar că eu am vânat în toate țările Pământului și firește, cu prilejul acesta am învățat să citesc și urmele lăsate pe teren. Aș dori să cercetez și eu puțin locul, căci e ciudat ca să nu se găsească nici o urmă, pe câtă vreme domnul doctor susține cu tărie că a observat mișcare în tufiș.

Lordul se lăsă în genunchi, răsfiră ramurile și cercetă pământul. George se aplecă peste umărul său și întrebă cu interes:

— Vezi ceva deosebit, domnule Clive? Eu unul n-am fost în stare să descopăr nimic.

— Te cred, dragă domnule George, zise lordul Clive serios. N-ai putut descoperi nimic, deoarece nu cunoști încă toate vicleșugurile de care se folosesc popoarele sălbatice. Sub tufișul acesta au stat doi oameni, dar au șters apoi urmele. Ceea ce spuneai d-ta adineauri, că terenul pare măturat, e cât se poate de drept, căci el a fost într-adevăr netezit cu o ramură înfrunzită. Cel mai nimerit lucru ar fi să ne înapoiem acum pe submarin și să trimitem o trupă de câțiva inși, spre a cerceta cu amănunțime insula. Din fericire, dv. aveți o armă minunată, grenadele acelea cu gaze, cu ajutorul cărora

doi-trei oameni pot da gata un trib întreg. Să ne retragem deci pe submarin și să ținem acolo o consfătuire.

— La ce bun? Făcu George mirat. Vezi doar că am cu mine două grenade dintr-acestea, de asemenea și Petre, precum și Kard, care e îndărătul nostru și doctorul Bertram... Ei, dar unde a rămas doctorul Bertram? Se întrerupse el surprins. A fost doar lângă noi și trebuie să fi auzit că insula nu prezintă nici o primejdie...

— Domnul doctor a dispărut în tufișul acela mare de colo, tocmai când domnul Clive a început să cerceteze terenul, răspunse Petre cu îngrijorare. Să mă iau după el?

— Nu, în nici un caz strigă lordul cu energie. Aceste locuri nu sunt tocmai sigure și doctorul s-a expus unei mari primejdii, de asta sunt încredințat. Dar nu trebuie să-l urmărim orbește.

— Am presimțit eu că vom întâmpina ceva pe aici, interveni căpitanul, care se apropiase și el de ei. Cel puțin de data asta n-a mai fost George, care a deprins năravul să se arunce orbește în primejdie. Dar lordul Clive are dreptate, să ne înapoiem deocamdată pe submarin, ca să ținem o consfătuire. Desigur, în vremea asta doctorul se va fi îndepărtat atât de mult, încât nu-l mai putem striga înapoi. Și nici să ne luăm după el n-are rost, căci ar însemna să ne vârm și noi în primejdie fără nici un folos. Așadar, repede îndărăt pe submarin.

Față de ordinul căpitanului nu exista împotrivire și toți se înapoiară în grabă pe vas.

Cel din urmă se cățăra în turn lordul. Învățase de la ceilalți cum se închide capacul cel greu, dar când puse mâna pe el, ca să-l dea peste cap, scoase un țipăt de durere, căci o piatră rotundă, în greutate de vreun kilogram, Îl lovise la încheietura mâinii.

— Căpitane, au și început să ne atace! Strigă el, dar, cu toată durerea, nu dădu drumul capacului, ci izbuti să-l tragă în jos.

În clipa următoare, o adevărată ploaie de bolovani se abătu pe puntea submarinului.

Lordul Clive înjură în lege, căci el fusese singurul nimerit de grindina aceea de pietre, dar se dovedi un adevărat camarad, căci, deși rănit în mai multe locuri, nu se lăsă până nu închise capacul turnului.

— Așa, căpitane, zise ei, după ce strânse șuruburile, acum poți lua iar comanda, iar eu mă voi duce la

infirmierie, în lipsa doctorului, sper că va izbuti să mă panseze George.

Firește că tânărul se arată imediat dispus să-l panseze, deși ar fi stat mai curând la periscop, ca să observe insula. Soarta doctorului îl mișcase foarte mult. Poate că învățatul medic căzuse deja victimă setei sale de știință, fiind ucis de băștinașii acei sălbatici.

În vreme ce îi pansa cu îndemânare pe lord, el chibzuia cum i-ar fi putut veni mai bine în ajutor doctorului.

Deodată îi veni o idee. În grabă, lipi un plasture pe ultima, rană de la fruntea englezului, apoi se repezi în cabina de comandă.

— Tată – strigă el agitat – să plecăm înapoi o bucată de drum cu submarinul, apoi Jean Brike să trimită câteva bombe cu gaze pe insulă. Cred că în felul acesta vor fi făcuți nevătămători toți sălbaticii și la urmă îl vom elibera pe doctorul nostru.

— La asta m-am gândit și eu, răspunse Farrow, dar totuși a prea primejdios, căci doctorul ar putea să fie și el atins de sfărâmăturile bombei. Nu, George, nu e bine așa. Voi ieși acum cu vasul din golf și vom debarca într-un alt punct al insulei. Sunt sigur că va trebui să susținem o luptă corp la corp în desiș și cu prilejul acesta ne vom putea folosi de grenadele cu gaze.

— Minunat, vom avea o aventură frumoasă! Strigă lordul Clive, care se apropiase de ei. Sunt nerăbdător să mă răzbun pe sălbaticii ăia pentru bombardamentul cu pietre de mai înainte. Nădăjduiesc că nu i s-a întâmplat nimic rău doctorului, altminteri voi nimici pur și simplu toată șleahta.

— Așa e, îi vom învăța noi minte pe sălbaticii aceia zise Farrow scrâșnind din dinți, dar, în afară de asta, trebuie să mărturisesc că sunt foarte îngrijorat de soarta lui Bertram. Atacul asupra noastră a fost atât de surprinzător și atât de bine plănuit, încât sunt încredințat că sunt conduși de cineva care se pricepe în de-alde astea. Ei nu s-au dat de gol când am debarcat pe insulă, voiau să ne ia prin surprindere, după ce vom fi pătruns în desiș. De-abia când au văzut că ne-am retras, au început să ne bombardeze cu pietre.

— A! exclamă lordul, mi-am adus aminte de ceva. La început eram atât de surprins, încât credeam că e o nălucire. Sau crezi cu puțință, domnule căpitan, ca sălbaticii aceștia să vorbească franțuzește?

— Ce, franțuzește? Strigă Farrow încremenit Asta ar fi cât se poate de ciudat Totuși, nu este cu neputință ca unii din sălbatici să fi fost zvârliți cândva în Noua Caledonie, deoarece insulele astea sunt în stăpânirea francezilor.

— Mai c-aș putea susține acum că acela care dădea ordinele era un european, zise Clive îngândurat Sunt aproape sigur că am auzit cuvintele „attention” și „en avant”. Dar cum să ne explicăm asta?

— Aș fi ceva mai liniștit în privința soartei doctorului nostru, dac-aș ști că sălbaticii aceștia sunt conduși de un european, zise căpitanul. Dar nu-mi pot închipui cum să fi ajuns dânsul aici. Cel mult, se poate să fi venit de pe insulele Loyalty ale francezilor și s-a stabilit în pustietatea asta, căci există unii oameni care vor să fie stăpâni cu orice preț, fie și numai peste un trib de sălbatici.

Căpitanul dăduse deja comanda să se pornească elicea îndărăt. Prin asta, submarinul alunecă afară din golf și pomi cu viteză de-a lungul coastei de sud a insulei.

Farrow privea cu încordare prin periscop spre marginea desişului apropiat și zise:

— Se silesc să țină pasul cu noi, dar lasă că le stric eu socotelile. Toată forța la mașini! Comandă el apoi.

Submarinul se afla la suprafață, astfel că putură fi folosite puternicele motoare Diesel, care-i dădeau vasului o viteză mult mai mare. Farrow zâmbi, văzând mișcările înfrigurate din desiş, căci probabil că acela ce-i conducea pe sălbatici, le dăduse poruncă să nu scape din ochi submarinul.

Din cauza vitezei cu care alerga acum „Dox”-ul, băştinașii, care mai aveau de luptat și cu plantele care le tăiau calea, nu putură ține pasul cu minunatul vas și rămaseră în urmă.

II.

O ÎNTRPRINDERE ÎNDRĂZNEAȚĂ.

FARROW SE ÎNDREPTĂ MULT DE INSULA a cărei coastă de sud avea o lungime de vreo cinci kilometri. De-abia când vasul n-ar mai fi putut fi zărit de pe insulă decât ca un punctuleț, dădu comanda de scufundare. Presupunea că sălbaticii nu auziseră încă despre un submarin și vor crede în lucruri supranaturale când îl vor vedea ivindu-se din apă, neîndrăznind deci să

se atingă de doctor. Totuși, dacă într-adevăr conducătorul lor era un francez, exista primejdia să-i lămurească cum stau lucrurile.

Farrow mai merse pe sub apă câțiva metri spre apus, înainte de a lua direcția spre nord. Intenționa să facă un ocol mare, mergând spre coasta de nord a insulei și acolo să încerce din nou debarcarea.

Prin periscop, insula se zărea ca un punct mic, așa că era exclus ca oamenii de pe ea să vadă periscopul, în afară de cazul în care francezul avea un ochean bun. Dar, chiar și atunci, ar fi fost îndoielnică descoperirea lui, căci, în primul rând, depărtarea era foarte mare și-apoi oceanul era agitat, ceea ce împiedica vederea.

Farrow dădu comanda primului ofițer Rindow, apoi se duse cu George și lordul Clive în cabina sa pentru a stabili în amănunțime planul eliberării doctorului.

— George – începui căpitanul – mă adresez în primul rând ție, cerându-ți să fii cu mare băgare de seamă când vom păși iarăși pe insulă. Să nu procedezi cu nechibzuință, orice s-ar întâmpla, căci în loc să-i ajuți doctorului ai putea să dai și tu de bucluc. Oricum, va fi greu să ne apropiem pe nesimțite de sălbatici, dacă sunt într-adevăr conduși de un european, căci individul acesta va presupune, cu siguranță, că nu-i vom lăsa pe tovarășul nostru la ananghie, ci că vom debarca pe insulă prin alt loc. Așadar, e neîndoielnic că va trimite oameni de strajă pe coasta de nord și pe aceștia trebuie să-i facem nevătămați în primul rând.

— N-ar fi mai bine să așteptăm până se va înnopta? Propuse lordul Clive. E drept că mai sunt cinci ceasuri până atunci, dar, pe de altă parte și debarcarea noastră va prezenta mai multă siguranță.

— Firește că ar fi preferabil să debarcăm pe întuneric, dar întârzierea ne-ar putea fi spre pagubă, căci, în vremea asta, sălbaticii l-ar putea ucide pe doctor, dacă nu cumva au și făcut-o. De aceea, trebuie să încercăm să-l eliberăm cât mai repede.

— Vezi că noi vom ajunge pe coasta de nord înaintea sentinelor pe care le va trimite, poate, conducătorul sălbaticilor, zise George, căci acestea vor trebui să-și croiască mai întâi drum prin desiș, pe câtă vreme noi putem fi acolo în câteva minute.

— Hm..., poate că ai dreptate, încuviință căpitanul. Acum rămâne să hotărâm cine va face parte din trupa de

debarcare. Cred că, în afară de noi, vor fi de ajuns încă zece oameni, printre care, firește, trebuie să fie Petre și Kard. Dacă fiecare va lua câte patru grenade cu gaze, va fi de ajuns pentru toți locuitorii de pe insulă.

— Nu ar fi mai bine să luăm și măștile apărătoare, ca să nu fim nevoiți să așteptăm până se vor fi împrăștiat gazele? Propuse George.

— La asta m-am gândit și eu, răspunse Farrow. Voi pune să se tragă la sorți cei opt marinari care, împreună cu Petre și Kard, vor trebui să ne însoțească, în vremea asta. Tu, George, poți căuta pentru domnul Clive o mască potrivită.

— Văd că sunteți prevăzuți cu de toate pe bord, zise Clive, cu admirație, când George îl duse în magazia submarinului. Acum pricep și eu cum ați fost în stare să ieșiți cu bine din cele mai mari primejdii și sunt încredințat că veți scăpa și pe viitor din toate aventurile pe care le veți mai întâmpina.

— Ei, ce știi d-ta, domnule Clive! Uneori mă aflu în situații când n-aș fi dat două parale pe pielea mea – zise George râzând. Am avut însă noroc. Dar, când suntem în măsură să facem toate pregătirile, ca acum, de pildă, putem socoti că întreprinderea nu va fi primejdioasă. Așa, domnule Clive, această mască îți vine ca turnată. Mânuirea grenadelor o cunoști acum, așa că dansul poate începe.

Când se înapoiară în turn, tocmai se terminase cu tragerea la sorți a marinarilor, în aceeași clipă, Rindow, care privea prin periscop, zise:

— Văd în fața noastră un golf mic, pare să fie un loc bun pentru acostare. Plaja e largă de cel mult doi metri, desișul pare să fie de nepătruns. Cred că va fi tare greu să vă croiți un drum, domnule căpitan.

— Nu face nimic, răspunse Farrow, tot e mai bine așa, decât ca sălbaticii să fi putut ajunge lesne la țărmul acesta. Poate că avem noroc și debarcăm fără să fim simțiți.

Marinarii care ieșiseră la sorți se înapoiau chiar atunci de la magazie, de unde își luaseră măștile împotriva gazelor, așa că mica trupă era gata de drum.

Submarinul înaintă încetîșor în golf. Farrow stătea la periscop și îndreptă spre un punct, unde desișul părea să fie și mai încâlcit. Când vasul se lipi de țărm, el ordonă:

— Puneți măștile!

Comanda fu imediat executată. Petre urcă cel dintâi scărița de fier și deschise capacul turnului, tocmai în clipa când vasul de-abia ieșise la suprafață.

Privi și ascultă cu multă luare aminte spre desiş, dar, deoarece nu se arăta nimic suspect, își făcu vânt pe punte.

Ceilalți îl urmară repede, George se gândi o clipă că trupa era formată din 13 oameni, numărul dracului, dar apoi răsă, căci până acum izbutise să se țină tare în ce privește superstițiile, deși Gerard Plundow, timonierul și Jean Brike, tunarul, căutaseră să-l facă să creadă în ele.

Cel dintâi sări pe uscat Farrow, urmat de George, apoi veniră ceilalți camarazi, care își scoaseră imediat cuțitele lor lungi și ascuțite, pentru a-și croi drum prin desiş. Căpitanul merse mai întâi o bucată de-a lungul țărmului, cercetând cu atenție tufişurile, pentru a găsi un loc pe unde-ar fi putut pătrunde mal lesne.

Cu mulțumire, cu prilejul acesta, constată că tufişurile erau atât de dese și încâlcite, încât ar fi fost aproape cu neputință o apropiere a sălbaticilor. Dacă într-adevăr presupusul european ar fi trimis spioni spre coasta de nord, desigur că atunci erau încă ocupați să-și croiască drum prin desiş.

Căpitanul rămase oarecum mirat de faptul că aici, pe coasta de nord, lipseau palmierii, și desişul era format numai din copăcei de înălțimea omului. Pe de altă parte, părea să nu fi plouat de mult, căci frunzele atârnavă veștede, ba unii arbori erau cu desăvârșire uscați.

Faptul acesta prezenta însă avantajul că îndrăzneții camarazi ar fi putut auzi cu atât mai ușor apropierea sălbaticilor prin frunzișul uscat.

În cele din urmă, căpitanul găsi un loc, pe unde i se părea mai ușor de pătruns. Tufe erau aici mai verzi, probabil că se afla prin apropiere vreun izvor.

Cu băgare de seamă, Farrow își făcu loc în desiş printre două tufe mari. Și așteptările sale fură întrecute, căci se găsi în curând într-o trecătoare îngustă, care înainta prin mijlocul mărăcinișului uscat.

Camarazii aproape că nici n-avură nevoie de cuțite, căci dădură pretutindeni de locuri pe unde se puteau strecura cu ușurință înaintară astfel vreo sută cincizeci de metri, când căpitanul se opri brusc.

Nu că ar fi auzit vreun zgomot suspect sau ar fi văzut ceva deosebit, dar aerul îi apărură deodată ciudat de nestrăveziu.

După ce privi câteva clipe în jurul său, își scoase repede masca de pe față și trase aer în piept, apoi se întoarse cu iuțeala fulgerului și camarazii observară că figura sa exprima o spaimă nespūsă. În clipa următoare, el făcu o mișcare cu mâna, ordonând, astfel, retragerea imediată.

George și lordul Clive își scoaseră și ei măștile și își dădură seama îndată din ce cauză ordonase căpitanul retragerea aceea grabnică: un miros înțepător de fum îi înecă aproape. Cu groază, văzură imediat niște flăcări uriașe ieșind din tufișuri, la o depărtare de cel mult patruzeci de metri de ei.

Marea de flăcări se întindea în fata lor cu o repeziciune uimitoare, alimentată de vreascurile uscate și curajoșii marinari trebuiau să-și salveze viața.

Își puseră repede din nou măștile apărătoare; Petre începu să alerge înainte, cu sărituri mari, tăind drum prin tufiș camarazilor care îl urmau.

Căpitanul încheia mica trupă și privea din când în când îndărătul lui, constatând cu spaimă că prăpădul focului se apropia mereu.

Vor izbuti oare să ajungă înapoi pe plajă, unde se afla submarinul?

Când, după o nouă examinare a situației din urma lui, își întoarsa privirea iarăși spre cei din față, rămase câteva clipe împietrit locului, căci înainte, pe stânga fâșiei de verdeață, izbucniră de asemenea flăcări. De-abia acum își dădu seama că fuseseră încolțiți din toate părțile și că aveau să piară cu toții în mijlocul flăcărilor.

Sălbaticii îi lăsaseră pe marinari să pătrundă cât mai adânc în desiș, pentru ca apoi să-i nimicească prin foc. Și ar fi izbutit, fără doar și poate, dacă tovarășii n-ar fi avut măștile pe față, căci fumul înecăcios i-ar fi amețit în cursul fugii.

Aerul era fierbinte, dar locul cel mai primejdios se afla încă înaintea curajoșilor camarazi: la vreo treizeci de metri în fata lor, viclenii sălbatici dăduseră foc tufișurilor uscate de cele două părți ale cărării, și de acolo se apropiau limbile uriașe de flăcări, făcându-le cu neputință trecerea.

Farrow își dădu seama de primejdia grozavă în care se aflau și nu vedea de unde le-ar putea veni salvarea. Petre însă părea să fi dobândit puteri supraomenești, căci, cu iuțeala fulgerului, găsea mereu acele locuri prin tufișuri,

pe unde se putea pătrunde fără prea multă greutate; și acolo unde pătrundea o dată trupul său de uriaș, se căsca imediat o spărtură largă, prin care se puteau strecura apoi camarazii săi.

Și numai mulțumite lui, mica trupă ajunsese la locul primejdios înainte ca cele două coloane de foc să se fi împreunat – flăcările aflându-se la numai câțiva metri depărtare unele de altele, când Uriașul ajunsese acolo.

Cu o sforțare supraomenească, Petre își croi drum pentr-o tufă mare, care-și păstrase încă podoaba, deoarece frunzele ei erau groase și putură rezista mai mult timp căldurii decât celelalte. Petre știa că orice clipă era prețioasă, de aceea sări în mijlocul acelei tufe, lovi cu disperare cu cuțitul în jur, călcă totul în picioare și croi astfel o mică potecă printre mărăcini.

Tovarășii îl urmară cu iuțeala fulgerului; era și timpul, căci, când Farrow trecu ultimul prin tufiș, pielea de pe mâini începuse să i se chircească deja de dogoarea focului.

Primejdia cea mare fusese înlăturată pentru moment, acum camarazii mai aveau doar vreo cincizeci de metri până la golful în care se afla submarinul. Cu sărituri mari, urmară drumul pe care-l tăia Petre printre tufe, iscodind totuși cu atenție de amândouă părțile, căci s-ar fi putut ca sălbaticii să se fi adunat la capătul cărării, pentru a se năpusti de acolo asupra lor.

Dar, deoarece prin asta s-ar fi expus ei înșiși primejdiei de a fi încercuiți de flăcări, nu se zări nici un dușman și tovarășii ajunseră nevătămați la plajă.

Rindow le făcea semne agitate din turnul submarinului. Credinciosul camarad fusese îngrijorat de soarta tovarășilor săi când văzuse ridicându-se coloanele de flăcări din tufișurile uscate ale insulei. Mult timp nici n-ar fi putut rămâne în golf, căci văpaia se apropia tot mai repede de coasta de nord.

Pe punte, marinarii stăteau înșirați cu carabinele în mână, căci Rindow luase măsura aceasta imediat ce văzuse înălțându-se în depărtare primele trâmbe subțirele de fum și trăsese de aici concluzia că sălbaticii se vor folosi poate de prilej pentru a-i ataca pe camarazi, când se vor retrage din fața focului.

Desigur, tocmai aceste măsuri de pază împiedicaseră catastrofa, căci, chiar când camarazii săriseră repede pe puntea submarinului, o ploaie de pietre se abătuse asupra

lor. Bolovanii netezi, în greutate de câte un kilogram unul, păreau să fie armele principale ale băştinaşilor şi încă nişte arme primejdioase, după cum dovediră strigătele de durere ale câtorva din cei care fuseseră nimeriţi.

Camarazii săriră în turn, câte doi-trei deodată, căzând aproape unul peste altul jos. Petre, deşi ajunsese cel dintâi la submarin, aşteptase până ce toţi coborâseră scăriţa de fier. De-abia acum începu şi el să coboare treptele, cu toate că fusese atins destul de grav de pietrele sălbaticilor, trase liniştit capacul şi-i înşurubă cu grijă. Când fu jos în cabina de comandă, zise:

— Domnule George, d-ta l-ai mai înlocuit o dată pe domnul doctor, ia vezi, poate eşti în stare să mă doftoriceşti şi pe mine. Cred că m-am ales cu multe zgârieturi.

— Da, dragă Petre. Cam aşa e, zise George îngrijorat şi examinează cucuiele şi zgârieturile de pe capul credinciosului său tovarăş. Vino repede în cabina doctorului, te voi pansa cât voi putea mai bine.

În vreme ce tânărul îi lega Uriaşului rănilor. Rindow scotea submarinul afară din golf. Aproape jumătate din coasta de apus era acum în flăcări, căci văpaia aceea groază cuprinsese şi desişul verde.

— Asta e o viclenie care nu cred să fi fost inventată de sălbaticii aceştia primitivi, zise Farrow când George se înapoie împreună cu Uriaşul în cabina de comandă. Cineva ne-a spionat, aşadar, cu atenţie şi a luat măsuri de apărare împotriva încercării noastre de a debarca. Acum nu mai ştiu cum vom mai putea întreprinde o nouă încercare de a coborî pe uscat, căci se pare că a pus străji pe toate coastele insulei.

— În cazul acesta, nu ne rămâne decât să aşteptăm până se va înnopta zise lordul Clive. Altminteri, nu văd cum vom ajunge pe insulă, fără a ne expune unor primejdii şi mai mari. Sau poate ai vreun alt plan, domnule căpitan?

— Nu, răspunse Farrow, habar n-am ce-am putea face. Cum era să bănuiesc că aici, pe coasta de nord, se vor fi adunat atâtea sălbatici?

George chibzuise mult timp şi acum spuse deodată:

— Tată, am găsit. N-avem nevoie să aşteptăm până se va înnopta. Tu ştii că eu ţin la doctorul nostru tot atât cât ţine el la mine. Şi deoarece sunt încredinţat că şi dânsul

și-ar fi primejduit viața pentru mine, mi-o pun și eu la bătaie pe-a mea, de dragul lui. Suntem acum destul de departe de coasta de sud a insulei și nu putem fi văzuți nici cu ajutorul celui mai puternic occean. Propun deci să înconjurăm insula, îndreptându-ne spre coasta de sud, dar să ne ținem la depărtare atât de mare. Încât presupusul european să nu ne poală zări. Apoi, voi părăsi submarinul pe sub apă, în costumul meu de scafandru și voi vizita insula. Sunt încredințat că în felul acesta voi izbuti să mă apropii cu totul neobservat și voi putea să văd ce s-a întâmplat cu doctorul nostru. Te rog, tată, nu încerca să mă abați de la planul meu!

— Hm..., e îndrăzneț de tot acest plan, n-am ce zice – răspunse Farrow, după câteva clipe de gândire – dar trebuie să mărturisesc că nu e rău. Regret că n-am făurit eu acest plan, ca să-l pot însărcina pe Petre cu înfăptuirea lui, așa însă va trebui să las pe seama ta întreprinderea asta îndrăzneată, căci am convenit noi odată că acela care a avut o idee bună, s-o și ducă la îndeplinire. Totuși, îi poți lua cu tine pe Petre Uriașul și pe Kard.

— Tată, voi face asta cu dragă inimă – zise George – mă tem numai că atunci vom bate la ochi. Trei oameni care ies din mare vor fi imediat observați. Poate c-ar fi posibil să facem în așa fel încât să merg eu întâi, iar după zece minute să urmeze Petre. Și după alte zece minute Kard. Firește, dacă voi observa ceva suspect, voi aștepta pe uscat până va veni Petre.

— Dacă-mi făgăduiești asta, voi fi mai liniștit, răspunse căpitanul. Mă tem însă că nu-l vei putea aștepta pe Petre, dacă vor interveni unele fapte care să te silească să acționezi imediat. Totuși, nu găsesc nici o altă soluție, cu ajutorul căreia să putem afla ce s-a întâmplat cu doctorul nostru, așa că rămâne cum ai hotărât tu.

III. ÎN GHEARELE SĂLBATCILOR.

DUPĂ CUM PROPUSE GEORGE, submarinul înconjură insula, făcând un ocol foarte mare. Nici cu cel mai puternic occean n-ar fi putut fi zărit periscopul „Dox”-ului.

Când vasul se află iarăși în fața coastei de sud, Farrow trase periscopul cu totul înăuntru, înălțându-l doar din

când în când, ca să se încredințeze că vasul stătea încă în aceeași direcție față de golful unde acostase întâi.

Pe bună dreptate socotiseră căpitanul și tovarășii lui că presupusului european care-i conducea pe sălbatici nici nu-i va da în gând că ei se vor ivi din nou tocmai în golful acesta, astfel că-și pusese oamenii de strajă în alte locuri, unde submarinul ar fi putut de asemenea acosta foarte bine.

La vreo sută de metri în fața insulei, căpitanul înălță pentru ultima oară periscopul și-l lăsă și pe George să privească prin el, pentru ca să-și aleagă locul unde urma să iasă la suprafață.

Tânărul găsi repede punctul acesta. Era un tufiș foarte des, care înainta aproape până în apă. Indică repede direcția exactă, apoi trase din nou periscopul înăuntru.

Căpitanul alesese și el locul acesta, înaintea lui George, de aceea comandă oprirea, după câteva minute și de-abia începu elicea să se învâртеască înapoi, că prora se și izbi ușurel de țarmul golfului, care cobora drept în apă.

Fără să mai înalțe periscopul, Farrow ordonă să fie umplute tancurile de balast, submarinul se afundă până la opt metri, apoi rămase înțepenit în nisipul de pe fundul golfului.

George. Petre și Kard își puseseră în vremea asta costumele de scafandru și de-abia atinsese submarinul fundul, că ei se și îndreptară spre cămăruța de scafandru, din dreapta, pe care inginerul Hagen o construisese în tancurile de balast.

Pentru lordul Clive, asta era ceva cu totul nou. Privi cu uimire cum cei trei scafandri intrară în cămăruță, auzi cum pompele puternice pompau apă înăuntru și află de la căpitan că scafandrii vor părăsi acum vasul.

Împreună cu Farrow, merse în cabina de la proră, obloanele de oțel din fața ferestrelor fură date în lături, și englezul îi văzu pe cei trei tovarăși alunecând prin fața ochilor săi.

Apa era limpede și străvezie până la fund, dar căpitanul îi zise îngrijorat însoțitorului său:

— Vreau să sper că oamenii de pază, pe care probabil că i-a pus misteriosul nostru dușman, n-au observat că suntem aici. Ei pot privi până în fundul golfului, așa că i-ar putea zări pe scafandrii noștri. E regretabil că nu mă pot înălța cu vasul la suprafață..

— Îmi dai voie, dragă căpitane — zise lordul — de vreme ce tot presupui că ai putea fi observat de vreun om pus de pază, atunci n-are ce să strice dacă vei înălța periscopul. În locul d-tale, eu aș face asta fără nici o teamă.

— Ai dreptate, domnule Clive — încuviință Farrow după câteva clipe de chibzuială — asta o pot face și probabil că în felii acesta îndepărtez atenția sălbaticilor de la camarazii noștri, care se apropie acum de insulă pe sub apă.

Căpitanii înălță repede periscopul, privi mult timp printr-înșul, apoi îi zise lordului:

— E într-adevăr ciudat, nu pot descoperi nimic suspect, oare conducătorul acestor sălbatici să nu fi pus deloc oameni de strajă în golful acesta? Sau poate e numai o șiretenie de-a lui, ca să ne inducă în eroare? Te rog, dragă Clive, privește și d-ta puțin prin periscop, poate îți atrage ceva atenția!

Timp de câteva minute, lordul privi spre țărmul apropiat, apoi zise, înălțând din umeri:

— Trebuie să admit și eu că nu se zărește nimic suspect, dragă căpitane. Am văzut numai că George a și început să se cațere pe peretele drept al țărmului, la uită-te și d-ta, te rog!

Farrow își apropie ochiul de periscop și privi cu încordare cum fiul său se urca pe peretele de mărgean. Atâta vreme cât se afla sub apă, lucrul era oarecum lesne, deoarece era aproape împins la suprafață, dar greul începea după ce ieșea din apă.

Și asta se întâmpla acum. Casca lui George se ivi scânteietoare din mare, în vreme ce Petre și Kard, după înțelegerea avută, așteptau liniștiți, jos. Urmând să urce și ei, la interval de zece minute unui după altul.

George se înălță cu băgare de seamă; în curând, ieșise cu jumătatea trupului din apă, se întoarse brusc și se așeză pe marginea țărmului. Își descălță la repezeală armele grele, care l-ar fi împiedicat la mersul pe uscat.

Casca și-o păstră, lăsând-o închisă, căci ea îi oferea o pavază împotriva eventualelor bombardamente cu pietre din partea sălbaticilor, deși se aștepta ca aceștia să fie atât de înspăimântați de ivirea lui, încât nici să nu se gândească la vreun atac.

În afară de cuțitul cel mare, de rechini, care face parte din echipamentul oricărui scafandru, George mai avea la

brâu un revolver și două grenade cu gaze. Armele erau astfel lucrate, încât scurta ședere în apă nu le putea dăuna.

Acum George își făcu loc cu băgare de seamă printre tufe și văzu cu mulțumire că acestea nu erau desfrunzite. Aici sălbaticii n-ar fi putut proceda cu aceeași viclenie ca pe țărmul de apus.

Chibzui apoi cum să se apropie mai bine de sălbatici, pentru a nu-i înspăimânta prea mult, căci altminteri ar fi existat primejdia să-l târască pe doctor în adâncul desişului.

Dacă George ar fi știut cât de cât unde era ținut Bertram, eliberarea acestuia n-ar fi fost prea grea, dar, așa cum stăteau lucrurile, trebuia de-abia să cerceteze desişul.

Tot gândind astfel, George deschise puțin ferestruica de la cască, economisind în felul acesta oxigen, pe de o parte, iar, pe de altă parte, putând auzi apropierea sălbaticilor.

Cu băgare de seamă, își făcu loc mai departe în desiş, dar nimic nu trăda prezenta duşmanilor probabil că ivirea lui nu fusese observată, deoarece sălbaticii și conducătorul lor nici nu bănuia că scăpaseră de moartea pe care le-o pregătiseră prin incendierea desişului.

Deodată, George rămase în loc, părându-i-se că aude un zgomot ușor, un foşnet în tufiş care i se păru foarte suspect. Într-adevăr, zgomotul se apropia mereu, probabil că un sălbatic se furişa spre țărm, pentru a sta de strajă acolo.

George închise la loc clapa căştii, apoi luă în mână revolverul, vrând să încerce să-l ameţească pe sălbatic cu o lovitură puternică în tâmplă.

Se afundă în tufişul în faţa căruia se afla și rămase în aşteptare. În costumul cel greu de scafandru, George nu prea avea mişcările libere, dar se bizuia pe faptul că sălbaticul va rămâne surprins când va vedea ivindu-se deodată, „monstrul” acela în faţa lui.

Zâmbetul care i se ivi pe buze la gândul acesta îi pieri imediat, când văzu apărând brusc în faţa lui doi băştinaşi cu staturi uriaşe. La asta, George nu se aşteptase, și privi pe potrivnicii săi cu aceeaşi uimire cu care aceştia se uitau la el. Cu iuţeala fulgerului, se gândi dacă să jertfească o grenadă cu gaze sau mai curând să încerce să-i ameţească cu patul revolverului său.

În spaima lor, sălbaticii făceau o impresie atât de caraghioasă, încât George nu-şi putu opri un zâmbet;

când ridică însă revolverul să lovească, cei doi se aruncară cu burta la pământ, în fața lui. Asta era o situație cu totul nouă, neprevăzută. Ce era de făcut?

Pe de o parte, simțea o împotrivire lăuntrică să-i amețească pe sălbaticii fără apărare prin lovituri cu patul revolverului, pe de altă parte însă nu trebuia să-l lase să rămână liberi.

Ca să-i lege, era cu neputință, căci pentru asta ar fi trebuit să-și desfacă în parte costumul de scafandru, pentru a scoate din buzunare sforile groase pe care le avea întotdeauna la el. Și dacă sălbaticii îl considerau acum drept o ființă supranaturală, poate că atunci când l-ar vedea dezbrăcându-se, ar recunoaște îndată că au în fața lor un om ca toți oamenii și n-ar sta o clipă la îndoială să se apere.

În orice caz însă, trebuia să-i facă nevătămători pe acești doi indivizi, ca să nu se înapoieze în sat și să-i alarmeze pe ceilalți. Europeanul care era cu ei ar fi recunoscut îndată că are de-a face cu un scafandru și atunci totul ar fi pierdut.

Tot frământându-se cu gândul ce era de făcut, George avu deodată o idee, pe care și-o puse în aplicare: scoase niște sunete nearticulate, care lăsară un ecou înăbușit în interiorul căștii. Atunci, cei doi băștinași se ridicară pe jumătate și-l priviră cu ochii holbați. George începu să facă gesturi cu brațele, arătând spre țărmul de unde venise și sălbaticii se ridicară șovăind și pășiră încetișor înaintea lui, în direcția arătată.

George zâmbi, închipuindu-și cum se vor înspăimânta din nou, când vor da cu ochii de Petre. Dar și credinciosul său Uriaș va fi în aceeași încurcătură în care fusese și el, George.

Răsufală însă ușurat, când sălbaticii se făcură nevăzuți printre copaci, după ce mai aruncară spre el câteva priviri înspăimântate.

Încetișor, pași mai departe și el. Deschise din nou puțin clapa căștii și asculta cu încordare dacă nu cumva se mai apropia vreun sălbatic.

Din adâncul desişului pătrundea acum un zgomot ciudat, un fel de sunete ca de trompetă înăbușite și George se gândi o clipă la negrii africani, care comunică în felul acesta între ei de la mari depărtări, după cum citise în multe descrieri de călătorie.

Își dădu însă repede seama că pe această insulă a Pacificului nu putea fi vorba de așa ceva. În schimb, se simți cuprins de spaimă, gândindu-se că, după obiceiul de aici, aceste sunete de trompetă ar putea însemna că în satul sălbaticilor se fac pregătiri pentru un ospăț, la care sărmanul doctor Bertram avea să joace, probabil, rolul de jertfă.

La gândul acesta. George își iuți fără voie pașii. Cu cât se apropia mai mult de sunetele acelea înăbușite, cu atât se auzeau mai deslușit și mai sălbatic. Din ce în ce mai repede și fără să mai țină seama de zgomotul ce-l făcea, își croi drum printre tufe și se trezi deodată față în față cu un sălbatic care-l privi îngrozit în prima clipă, apoi scoase un țipăt ascuțit și, întorcându-se, porni într-o goană nebună. Din cauza costumului său greu, George nu putu ține pasul cu el; începu totuși s-alerge cât putu de repede, căci bănuia că doctorul se află în mare primejdie.

Deodată, sunetele de trompetă amuțiră și, în liniștea care se făcu, se auziră strigăte de spaimă. Desigur că sălbaticul ajunsese la locul unde erau adunați ceilalți și-i vestise pe tovarăși că se apropia un monstru ciudat

George auzi acum și un glas limpede, poruncitor, rostind o înjurătură franțuzească, apoi dând probabil niște porunci, într-o limbă pe care tânărul n-o pricepu. Acesta era, așadar, misteriosul conducător al sălbaticilor.

Cu eforturi disperate. George își făcu loc printre ultimele tufe și se văzu deodată pe un drum îngust, care ducea spre un luminiș.

De-abia aruncase o privire într-acolo, că și ridică mâna cu revolverul. Un glonte porni și cuțitul pe care un sălbatic îl îndreptase tocmai atunci spre doctorul Bertram zbură ca un arc din mâna lui.

Bietul doctor era legat de un palmier, care crescuse singuratic în mijlocul luminișului. George nu văzu nici o colibă; așadar locul acesta era destinat numai pentru ospățuri.

Când răsună împușcătura, sălbaticii se dădură înapoi până la marginea luminișului, iar când văzură ivindu-se făptura aceea ciudată, se făcură nevăzuți în tufiș cu iuțea fulgerului.

Un singur om rămăsese locului – un individ înalt, în care George recunoscuse îndată un european, în mâna-i ridicată lucea de asemenea un revolver, dar George era nu

numai mai repede de mână, ci și un țințaș mai bun decât străinul acesta.

Înainte ca el să-și poată pune la punct arma glonțul lui George îi și azvârli pistolul din mână.. Cu o înjurătură, bărbosul își scutură brațul, apoi, din câteva sărituri, se făcu și el nevăzut în desiș.

Acum devenise primejdioasă și situația tânărului, căci, dintr-o ascunzătoare sigură, nu numai că sălbaticii l-ar fi putut bombarda cu pietre, dar conducătorul lor european l-ar fi putut culca la pământ cu altă armă.

Trebuia totuși să-și ia inima în dinți și să pășească în luminiș, ca să taie legăturile doctorului, care-l privea zâmbind. George ar fi dorit să-i aștepte pe Petre și Kard și-i părea rău că se înțelese cu ei să-l urmeze la intervale atât de lungi, căci acum s-ar fi prins bine dacă ar fi fost și ei acolo, ca să-l sprijine.

Era însă prea târziu pentru asta de aceea se îndreptă cu revolverul ridicat spre palmierul de care era legat doctorul. Ajunse nevătămat și tăie la repezeală funiile.

— Îți mulțumesc, George, zise Bertram cu glasul slab. Nu mai credeam în salvare, căci francezul mi-a spus că v-ar fi nimicit pe toți printr-un foc grozav, pe care i-a pus pe țărmul de nord al insulei.

— Mult nu lipsea să ne pârjolim, e adevărat, răspunse George, dar acum hai să mergem, doctore, căci nu suntem încă în siguranță. Nu prea am încredere în liniștea care domnește acolo, în tufiș și mă tem că francezul va izbuti să-i încredințeze repede pe sălbatici că nu-s decât un om ca toți oamenii.

— Așa e, încuviință Bertram. Să mergem.

— Din nefericire, costumul de scafandru mă împiedică la mers, zise George, dar ia-o d-ta înainte, doctore și te voi urma și eu cât voi putea de repede.

Bertram își dădu seama că tânărul avea dreptate, totuși nu alergă atât de repede după cum lesne ar fi putut-o face, căci nu voia să-l lase prea mult în urmă pe salvatorul său.

După ce făcea câțiva pași, privea îndărăt, George făcea la fel și observa cu atenție tufișul în care pieriseră sălbatici și francezul.

Răsuflă ușurat când ajunse la locul pe unde pătrunsese în luminiș, căci acum primejdia cea mare părea înlăturată, pentru că sălbaticii, înspăimântați probabil de apariția lui, nu îndrăzniseră să-l urmeze prin luminiș.

Doctorul dispărea acum mai des din fața privirilor lui George, de câte ori poteca pe care mergea făcea un cot, ceea ce-i făcea pe tânăr să se teamă că cei doi sălbatici, cu care dăduse ochii mai înainte, s-ar putea întoarce și l-ar putea ucide pe Bertram, văzându-l singur.

De aceea, se din răspuțeri să rămână cât mai aproape de el. Se mai simțea îngrijorat de soarta lui Petre și a lui Kard, a căror înfățișare nu-i va mai speria acum atât de mult pe cei doi sălbatici ca prima oară, când îl zăriră pe el.

Pe de altă parte, nu era exclus ca Petre să fi încercat să-i culce la pământ și să se fi luat la luptă cu cei doi potrivnici uriași. În cazul acesta, lesne s-ar fi putut întâmpla să fie doborât, căci, cu toată forța lui, ar fi fost împiedicat să le țină piept din pricina costumului greu de scufundat.

Cei doi fugari se apropiau tot mai mult de mare și George începu să sperie că totul se va sfârși cu bine; doctorul dispăru acum printre cele din urmă tufe, care dădeau de-a dreptul spre mare și la ivirea lui, submarinul va ieși îndată la suprafață și-i va lua pe bord.

Surprinzător era totuși faptul că Petre nu le ieșise înainte și George se simți din nou cuprins de îngrijorare că i s-ar fi putut întâmpla ceva Uriașului.

Tânărul se afla în fața tufelor care îl despărteau de mare și tocmai voia să dea în lături ramurile pentru a trece printre ele, când își simți brațele apucate de niște pumni zdraveni. Prin smucitura cu care fu tras înapoi, căzu și clapa deschisă a căștii de scufundat, astfel încât nu mai fu în stare nici să-l strige pe doctor, ca să-i vină în ajutor.

Fu târât cu violență înapoi pe poteca pe care venise și când întoarse puțin capul într-o parte, recunoscu în cei doi sălbatici pe aceia care se înspăimântaseră atât când se ivise mai adineauri în fața lor.

IV.

UN DUEL CUM NU S-A MAI VĂZUT.

GEORGE ÎNCERCĂ SĂ SE ÎMPOTRIVEASCĂ

cu toată puterea, dar în zadar. Cei doi sălbatici îl înhățară atât de bine, încât nu avea nici o putință de apărare.

Era acum încredințat că uriașii îl atacaseră de asemenea și pe Petre, în vreme ce Kard se afla încă pe fundul golfului, așteptând să treacă cele zece minute, după care urma să iasă la suprafață.

Gândindu-se mereu la situația sa, George sa trezi în același loc unde îl eliberase pe doctor cu puțin înainte. Sălbaticii scoaseră imediat țipete ascuțite și după câteva clipe se și iviră tovarășii lor de trib.

De-abia acum cei doi uriași îi dădură drumul, dar, înainte ca George să poată duce mâna la arme, fu înhățat de pumni zdraveni, picioarele îi fură ridicate și fu dus repede de-a curmezișul luminișului.

Intrară cu el în tufișurile în care se făcuseră nevăzuți sălbaticii atunci când se ivise dânsul în fața lor. Aici se făcea o potecă îngustă și întortocheată, pe care o urmară în grabă.

Tot mai adânc pătrundeau în desiș, ceea ce-l îngrijora mult pe George, căci se gândea că tovarășii nu vor putea da de el, spre a-l elibera, deoarece sălbaticii erau în măsură să împiedice orice înaintare pe poteca aceea îngustă.

Își dăduseră seama, desigur, că sub costumul udat nu se afla decât tot un om și acum nu se mai temeau de el.

Un nou luminiș se ivi înaintea lor, pe care se afla colibele, în fața căroră se putea observa o mare agitație. George zări și femeii, care se făcură nevăzute imediat când dădură cu ochii de el.

Fu așezat în picioare, apoi se auzi un glas rostind într-o engleză fără cusur, dar care avea un accent străin:

— Care va să zică tot am pus mâna pe d-ta tinere. E drept, am avut cam mult de furcă. Acum va trebui să iei locul tovarășului d-tale, pe care l-ai eliberat, îmi pare rău, dar n-am încotro. Mai află că a fost prins și un alt tovarăș de-al d-tale, ceea ce înseamnă că reprezentăția va fi cu mult mai interesantă.

Din cauza acoperitoareii pe care o avea pe cap. George auzise nelămurit cuvintele acestea, apoi pricepu o comandă într-o limbă străină, după care costumul de scafandru îi fu scos de pe trup.

Francezul îi stătea acum în față. Era un bărbat cam de vreo patruzeci de ani; brazdele adânci săpate pe chipul său dovedeau că trecuse prin încercări grele în viața lui. Fără să vrea George simți un soi de compătimire pentru omul acela, care devenise căpetenia unui trib sălbatic de

pe o insulă singuratică. Și fără să stea mult pe gânduri zise:

— Credeam că te vei bucura având prilejui să mai vezi oameni albi. Habar n-am ce ți-am făcut noi, după cum nici d-ta nu știi. Desigur. N-ar fi mai inteligent din partea d-tale să ne lași să ne vedem de drum, ba poate să vil și d-ta cu noi? Pe submarinul nostru e loc de ajuns și te vom duce până la cel mai apropiat port, unde vei putea debarca.

— Nu, tinere, asta e exclus, răspunse francezul, Raoul Couchet a rupt definitiv cu restul lumii. Vezi că ți-am spus numele meu, deoarece sunt sigur că nu vei putea să-l trădezi altora, îmi pare cât se poate de rău, d-ta ești un tânăr viteaz, dar te rog să mă crezi că nu-ți mai pot schimba soarta. Am devenit căpetenia acestor sălbatici, legându-mă să îndeplinesc anumite obligațiuni, printre care este și aceea ca fiecare străin care va păși pe insulă să fie ucis. Vezi dar că nu-ți pot da drumul fără să-mi primejduiesc propria mea viață.

— Poți veni însă și d-ta, stăruie George, de ce ții neapărat să trăiești în mijlocul acestor sălbatici?

— Tinere, asta e o chestie pe care nu vei putea s-o pricepi – răspunse francezul cu seriozitate. Căci ești prea tânăr încă, spre a putea înțelege că o femeie e în stare să distrugă cu totul viața unui bărbat și odată ce am devenit căpetenia acestui trib de sălbatici, sunt silit să-mi îndeplinesc îndatoririle. Repet că-mi pare într-adevăr rău, dar, pentru propria mea siguranță, trebuie să te jertfesc atât pe d-ta, cât și pe tovarășul d-tale, pe care cei doi oameni ai mei au reușit să-l prindă de asemenea, după ce, cu mare greutate, i-am încredințat pe supușii mei că voi amândoi sunteți oameni ca toți oamenii și nu ființe supranaturale. Pe de altă parte, primește felicitările mele pentru modul desăvârșit cum tragi cu revolverul. De ani de zile n-am mai avut prilejui să descarc o armă, de aceea ți-a venit și d-tale ușor să-l eliberezi pe doctor. Aha! Uite că tocmai îl aduc pe tovarășul d-tale. Sunt curios să văd ce vor hotărî vrăjitorul tribului. Că veți muri amândoi e lucru sigur, numai că nu știu încă în ce fel veți fi omorâți. Ei, dar ce lucru deosebit vezi acolo?

George nu se mai uita la mutrele sălbaticilor, ci privea îngrijorat spre Petre, care fu zvârlit la pământ lângă el și dezbrăcat de costumul de scafandru. Francezul dădu din cap mulțumit și zise:

— Oamenii mei au priceput repede cum trebuie făcută treaba, deși eu nu le-am dat decât indicații sumare cum se desfac capacele și șuruburile. Așa... Drace! Asta n-aș fi..., se întrerupse el speriat, căci Petre, care stătuse până atunci nemișcat, după ce fusese dezbrăcat de costum, sări îndată în sus, fi înhăță de ceafă cu câte o mână pe amândoi băștinașii și le ciocni capetele unul de altul.

Dar sălbaticii, care știau acum că n-aveau de-a face cu ființe supranaturale, își recăpătaseră curajul și în clipa următoare, cinci sau șase se năpustiră asupra lui Petre.

Ei fu aproape acoperit de trupurile negricioase și deși azvârli pe câțiva în lături, în cele din urmă. Uriașul tot fu învins.

— Asta vă va costa scump, zise francezul, cred că vrăjitorii vor înăspri pedeapsa... Dar, cum spuneam, eu nu pot face nimic. Ei, dar de ce mă privesc vrăjitorii atât de ciudat, ce dracu au? Nu-i vorbă, caută ei de mult să scape de mine, nu le vine defel la socoteală că m-am făcut stăpân aici. Până acum le era frică de mine, căci atunci când am debarcat pe insulă. În urmă cu câțiva ani, am fost nevoit să mă folosesc de revolver. Aha! Se pare că într-adevăr au pus ceva la cale împotriva mea – adăugă el îngrijorat – probabil că mi-a scăzut prestigiul prin faptul că d-ta ai izbutit să-mi azvârli revolverul din mână. Ia să vedem!

Câțiva sălbatici mai în vârstă, împodobiți cu tot soiul de fleacuri, se apropiară și francezul le strigă ceva cu glas poruncitor, într-o limbă pe care George n-o pricepea. Ei însă nu răspunseră nimic, până ajunseră în fața lui. Cel mai în vârstă își înălță atunci trupul și strigă câteva cuvinte.

Imediat, toți războinicii tribului făcură cerc în jurul francezului și a celor doi prizonieri. Raoul Couchet păli și șopti lui George:

— Tinere, lucrul devine primejdios. Se vede că ticăloșii au de gând să facă și cu mine ceva și au pus la cale vreo năzdrăvănie de-a lor.

Bătrânul vrăjitor îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi începu să vorbească foarte agitat arătând mereu spre francez, care devenea tot mai neliniștit. În vreme ce ascultătorii nu mai conteneau cu exclamațiile de aprobare.

Când vrăjitorul rosti ultimele cuvinte, după o scurtă pauză de efect, sălbaticii izbucniră în strigăte de triumf,

ca niște copiii. Couchet se întoarse însă furios spre George:

— Prin ivirea d-tale pe insulă, mi-ai făcut buclucul! Știi ce-au pus la cale vrăjitorii ăștia bătrâni? Cică să ne duelăm și nu numai noi doi, ci și învingătorul cu tovarășul dumitale. Cu alte cuvinte, dacă mă vei ucide, va trebui să lupți, pe viață și pe moarte, cu prietenul d-tale. Învingătorul definitiv va deveni apoi căpetenia tribului sau, dacă nu vrea, va putea părăsi insula liber și ne supărat de nimeni. Ei, cum îți place idioțenia asta?

George rămase complet năucit o clipă, apoi zâmbi, căci era ceva cu totul imposibil ca el să lupte cu Petre pe viață și pe moarte. De aceea, i se adresă francezului:

— Te rog, lămurește-i pe oamenii aceștia că nici nu mă gândesc la asta. Ca să lupt cu d-ta n-am nici o poftă, iar cât privește cu tovarășul meu nici nu poate fi vorba.

Couchet tălmăci vrăjitorilor răspunsul tânărului, dar când francezul sfârși ce avea de zis, căpetenia vrăjitorilor repetă calm și cu hotărâre vorbele sale și adăugă ceva ce-l făcu pe Couchet să pălească. Cu glasul schimbat, acesta i se adresă lui George:

— Tinere, dacă refuzăm să facem ce ni se poruncește, atunci sălbaticii ne vor ucide într-un chip cu totul grozav și-ți pot spune de pe acum că va fi ceva înfiorător. Nu vreau să mă expun acestei primejdii, așa că prefer să trag asupra d-tale. Dacă nu vrei să te aperi, te privește!

Petre se amestecă și el în vorbă:

— Domnule George, aș putea duce eu lupta cu francezul și atunci nu mai trebuie să-ți faci nici o grijă. Cu d-ta, m-oi împăca eu mai târziu, am un plan cât se poate de bun.

— Vrăjitorii au hotărât să lupt eu întâi cu tânărul George – zise Couchet – n-avem încotro, trebuie să ne supunem.

— Nu-i așa că sălbaticii nu pricep limba noastră? Întrebă Petre.

— Da, răspunse francezul.

— Bun; atunci ascultați amândoi cum vom face: după cum spuneai chiar d-ta, nu prea ești bun țintaș, domnule Couchet, deci va trebui să cazi. Asta înseamnă că domnul George doar te va atinge cu glonțul și poți avea deplină încredere că cel mult îți va zgâria pielea la tâmplă. D-ta însă va trebui să cazi îndată la pământ și să te prefaci mort. Pe urmă, când ne vom duela noi amândoi, domnule

George, să faci la fel și cu mine. Vei deveni atunci căpetenia sălbaticilor și vei putea să le poruncești să ducă trupurile noastre la mare; apoi îi trimiți pe ei îndărăt și noi vom părăsi repede insula. Cred că mai bine de așa nici nu se poate. Altminteri, va trebui să ne folosim de grenadele cu gaze.

— Planul e foarte bun – încuviință Couchet – și cred că-l vom aduce la îndeplinire. Ce părere ai d-ta tinere? După cum am observat, ești un țințaș admirabil și sper că lucrurile se vor sfârși cu bine.

— Mă gândesc că atunci când ne vom recăpăta revolverele – răspunse George. Îi vom putea ține la respect pe sălbatici cu ele și nu va mai fi nevoie să aducem la îndeplinire comedia asta.

— Oh, sălbaticii sunt destul de vicleni ca să nu lase lucrurile să ajungă acolo, răspunse francezul. Sunt printre ei câțiva arcași minunați, care ne vor găuri imediat trupurile cu săgețile lor, dacă vom face o singură mișcare suspectă. Pe de altă parte, nici nu știu unde stau ascunși, așa că nu ne putem apăra împotriva lor. Nu, tinere, cu forța nu se poate face nimic aici, va trebui să încercăm cu viclenia propusă de tovarășul d-tale. Vrajitorii au devenit nerăbdători, trebuie deci să începem.

Couchet le zise ceva sălbaticilor, după aceea se aplecă peste George și-i desfăcu legăturile. Băștinașii se dădură puțin în lături, iar unii dintre ei dispărură în tufișuri.

— Aceștia sunt arcașii – șopti Couchet – vezi de fă treaba bine, tinere. Eu mă voi așeza la marginea de nord a luminișului, vom fi, așadar, la o depărtare de douăzeci de metri unul de altul și voi putea să cad în tufiș, unde mă voi prefăce mort. După cum am convenit, eu nu te voi nimeri pe d-ta.

George privi repede în juru-i. Își redobândise libertatea de mișcare și era în stăpânirea armelor sale, pe care le purtase în chimir, pe sub costumul de scafandru. Dar vor fi de ajuns cele două grenade cu gaze împotriva mulțimii sălbaticilor? Era îndoielnic. Pe de altă parte, după cum amintise Couchet, trebuiau să se teamă de arcași, căci înainte ca gazele să-și facă efectul, ar fi putut porni din tufiș câteva săgeți.

Couchet ajunsese la locul său.

— Să țințești bine, tinere! Zise el, apoi ridică încetișor revolverul.

Un fior îl străbătu pe George: se va ține oare francezul de cuvânt, trăgând alături? Avea doar perspectiva să rămână căpetenie a tribului, dacă-i va ucide pe cei doi străini...

George nu mai avu răgazul să-și sfârșească gândul, căci, în clipa aceea, revolverul francezului scăpără. Tânărul auzi glonte șuierând la câțiva metri de capul său și înfigându-se în trunchiul unui palmier din spatele lui. Couchet se ținuse de cuvânt și George trebuia să facă la fel.

Era totuși o sarcină primejdioasă aceea pe care și-o luase asupra-și. Potrivnicul său nu trebuia decât să facă o cât de mică mișcare cu capul, pentru ca glonțul să-i ucidă, în loc să-i zgârie numai pielea.

Ridică încetișor arma.

— Nu mișca deloc capul! Mai strigă el în ultima clipă, apoi ținti și trase.

Pe obrazul stâng ai lui Couchet începu imediat să se prelingă sângele, el.

Scoase un strigăt răgușit, ridică brațele, se roti o dată încetișor, apoi căzu pe spate, în tufiș.

Sălbaticii scoaseră exclamații de triumf. Probabil că nu prea erau bucuroși de stăpânirea francezului și acum erau mulțumiți că scăpaseră de el.

Alergară cu toții spre tufiș și ridicară trupul „neînsuflețit”. Couchet făcea într-adevăr impresia unui mort și câteva clipe George se temu că nimerise prea bine, din nebăgare de seamă, dar se încredință repede că francezul era un actor minunat.

Sălbaticii îl așezară lângă Petre, apoi tăiară funiile cu care era legat Uriașul și prin gesturi, îi arătară locul unde stătuse francezul înainte.

Petre străbătu luminișul și se așeză acolo unde trebuia, George fi strigă și lui:

— Petre, vezi să nu miști deloc capul! Trage tu întâi! Poți să-mi găurești mâneca surtucului, ca să pară mai „veritabil”.

— Da, domnule George, așa voi face, răspunse Uriașul, calm, căci și el era un țintaș minunat și-și putea îngădui gluma aceasta.

Ochi cu iuțeala fulgerului, apoi glonțul porni. George simți o scuturătură ușoară la mână, privi la brațul stâng și văzu că glonțul îi făcuse o ruptură în stofă, lângă umăr.

Sălbaticii scoaseră murmure de admirație. Pentru ei părea să fie o minune că există oameni care pot nimeri atât de bine de la o depărtare așa de mare.

Priviră apoi cu interes spre George, care ridică încetișor arma. Petre se uită țintă la el și ținu capul foarte liniștit.

De data asta, George simți cum i se strânge inima, căci trebuia să tragă de formă asupra credinciosului său Petre și oricâtă măiestrie ar întrebuința, se putea totuși să-l atingă mortal.

N-avea însă încotro, căci altminteri ar fi însemnat să aibă parte cu toții de o moarte grozavă, sub mâna sălbaticilor feroși. George strânse din dinți, ridică brațul, trase aer în piept, luă la ochi tâmpla Uriașului, apoi se auzi o detunătură și sângele șiroi îndată pe obrajii lui Petre.

Acesta își juca și el rolul aproape prea bine, căci George se înspăimântă când îl văzu clătinându-se pe picioare, ridicând apoi brațele în aer și scoțând un horcăit, după care se prăbuși ca mort de trăsnet.

Sălbaticii izbucniră din nou în strigăte de bucurie. Cele două dueluri fură pe placul lor și le potoliseră setea de sânge.

Îl înconjurară pe George și vorbiră cu însuflețire, dar, din păcate, tânărul nu înțelegea ce voiau de la dânsul.

V. ÎN MARE ÎNCURCĂTURĂ.

DE-ABIA ACUM ÎȘI DĂDU SEAMA GEORGE că se afla într-o situație foarte grea, căci cum era să se înțeleagă cu sălbaticii, cum să le spună să ducă la mare cele două trupuri ale împușcaților?

Se îndreptă încet spre grupul mai mic al vrăjitorilor și încercă să se înțeleagă cu ei pe franțuzește, dar, spre părerea sa de rău, nu izbuti să se facă priceput în schimb, cel mai bătrân dintre vrăjitori îl copleși cu un potop de vorbe, din care George nu înțelese nimic...

Trebuia neapărat să-i ducă în siguranță pe Petre și pe francez. Tot chibzuind cum să facă treaba asta, întoarse spatele vrăjitorilor și atunci observă cum doi sălbatici tocmai ridicau pe brațe „cadavrul” Uriașului și străbăteau cu el luminișul.

Acesta era prilejul cel mai nimerit ca să-și ducă la îndeplinire planul, de aceea arătă spre tufiș și le strigă cu glas poruncitor sălbaticilor în limba franceză, să ducă trupul în desiș. Chiar dacă nu pricepură cuvintele, își dăduseră totuși seama ce voia. Se uitară însă întrebători la vrăjitori, dar George repetă cu tărie porunca, însoțind-o de gesturi amenințătoare.

Tot atât de amenințător îi privi și pe vrăjitori și în cele din urmă cel mai bătrân din ei încuviință, dând din cap.

Imediat, sălbaticii îl duseră pe Uriaș în desiș. George îi urmă și când ajunseră într-un mic luminiș, la vreo treizeci de metri de sat, el le dădu de înțeleș să-l așeze pe Petre la marginea unui tufiș des.

Apoi le făcu semn sălbaticilor să-l urmeze, se înapoie în grabă spre luminișul satului și ceru cu energie ca și „cadavrul” lui Couchet să fie dus în același loc unde se afla Petre.

De-abia când se îndeplini și asta și se înapoie în sat împreună cu cei doi sălbatici, curajosul tânăr răsuflă ușurat. Hopul cel greu fusese trecut. La caz de nevoie, Petre și Couchet se puteau strecura în grabă până la mare, ca să le dea de veste camarazilor despre cele întâmplate, în vreme ce el însuși, George, trebuia să chibzuiască în ce fel să scape cu bine, căci atât de trandafirie nu era nici situația lui.

Când apărură acum în luminiș, vrăjitorii pășiră spre el, se înclinară până la pământ ceea ce întării recunoașterea lui drept căpetenie a tribului.

Fu condus apoi cu multă pompă la coliba sa, care se deosebea de celelalte prin mărimea ei. Chiar și aranjamentul interior arăta că locuise acolo o căpetenie, căci francezul se pricepuse să-și aranjeze o locuință confortabilă în mijlocul sălbaticilor.

Sa aflau acolo o masă, scaune încăpătoare și un pat moale, de asemenea un cufăr din tablă de zinc, într-un ungher al încăperii. George intrase singur în colibă, se așezase pe un scaun și începuse să chibzuiască ce e de făcut.

Cât despre o fugă imediată nici nu era de gândit cel mult în timpul nopții ar fi putut face asta.

Dac-ar fi putut să se pună în legătură cu Petre, situația ar fi fost cu totul alta credinciosul tovarăș l-ar fi adus pe tatăl său și câțiva camarazi, care, cu grenadele lor cu gaze, i-ar fi ameuțit lesne pe toți locuitorii satului. Firește

că nici el n-ar fi scăpat de soarta aceasta dar ce însemnătate avea un leșin de douăzeci și patru de ore, de vreme ce și-ar fi redobândit apoi libertatea!

Întunericul se va lăsa de-abia peste două ceasuri. Să rămână oare până atunci în colibă? Îndatoririle de căpetenie a tribului nu și le putea îndeplini încă, deoarece nu înțelegea limba sălbaticilor. Prin deschizătura ușii, putea cuprinde cu privirea o mare parte a luminișului și-i văzu pe băștinașii adunați în grupuri privind plini de curiozitate spre coliba lui.

Așadar, nici în timpul nopții n-ar fi fost prea ușor să fugă, căci nu era exclus ca și atunci sălbaticii să stea acolo, îmboldiți de curiozitate.

Afară de asta probabil că vor aprinde și un foc de lagăr, a cărui lumină va face cu neputință ca el să fugă fără să fie observat.

Tot frământându-și mintea George își zise că singura soluție era să-și creeze o a doua ieșire, de cealaltă parte a colibei. Se ridică încetitor și se prefăcu că merge cu nepăsare prin interiorul locuinței sale, de fapt însă cercetă pereții cu atenție. Din păcate, pereții erau foarte trainici, din ramuri împletite și era greu să facă o spărtură cu ajutorul cuțitului.

Încercă totuși, atunci când găsi un loc de unde nu putea fi zărit de afară. Făcu o gaură cu vârful cuțitului și privi prin ea, dar văzu cu spaimă că era cu neputință să lărgască gaura în timpul zilei, deoarece și de partea aceea a colibei se aflau războinici, printre care și femei și copii și tocmai curiozitatea acestora ar fi constituit cel mai mare pericol.

Se așeză din nou pe scaun și se gândi dacă n-ar fi mai nimerit să părăsească satul pur și simplu. Couchet spunea doar că învingătorului îi este îngăduit să părăsească insula oricând. Sau te pomenesti că prin faptul că intrase în coliba căpeteniei însemna că primise demnitatea care i se încredința și trebuia să rămână aici de acum încolo?

Tresări speriat de gândurile sale, când o făptură negricioasă se furișă în colibă. Era o femeie tânără, care puse pe masă două oale de pământ, împodobite cu ornamente primitive. Nu rosti nici o vorbă, nici măcar nu-l privi pe George și dispăru tot atât de repede și fără zgomot precum venise.

Văzând oalele. George simți o foame grozavă. Într-una din ele găsi apă proaspătă, în cealaltă carne friptă de porc

mistreț. Își cam spuse el că primind să mănânce din ceea ce i se adusese, se îndatora și mai mult față de trib, dar foamea îi era mai mare decât scrupulele acestea așa că începu să înfulece cu lăcomie.

Imediat se auziră de afară strigăte vesele, când sălbaticii văzură că George mânca, ceea ce confirma temerile acestuia, că prin acceptarea mâncării se îndatorase definitiv față de băștinași să le devină căpetenie.

Deodată, strigătele de bucurie fixă întrerupte de altele. Întăritate, și George văzu cu spaimă ivindu-se în luminiș cei doi sălbatici care duseseră „cadavrele” lui Petre și Couchet în rariștea dinspre mare.

Vorbeau agitat, arătând spre desiş, dând de înţeles, probabil, că se duseseră să-i vadă pe cei doi morţi, dar nu mai dăduseră de ei. Treaba putea să devină neplăcută pentru George, dacă sălbaticii își vor da seama că fuseseră trași pe sfoară.

Tânărul îi văzu adunându-se în grabă și pe cei doi paznici vorbind mereu agitat. În vreme ce bătrânul vrăjitor nu contenea să dea din cap cu mirare. Apoi porni de-a lungiri potecii prin tufiş, urmat de ceilalți vrăjitori.

Neplăcut era faptul că sălbaticii care rămăseseră aici se strâneau tot mai mulți în juni colibeii lui George. În același timp, băgă de seamă că toți păreau înspăimântați. Desigur că erau încredințați că dispariția presupușilor morți se datora unor forțe supranaturale.

După puțin timp, vrăjitorii se înapoiară și mai întăritați de cum pleaseră și se îndreptară de-a dreptul spre coliba lui George, ceea ce-l făcu pe tânăr să-și pregătească cele două grenade cu gaze.

Vrăjitorul cel bătrân rămase în ușă și începu să vorbească cu însuflețire. Firește că George nu pricepea nimic, dar, fără să se ridice de la locul său, înălță doar din umeri, la care bătrânul îi dădu de înţeles, prin semne, să-l urmeze.

George pricepu îndată că trebuia să-l însoțească la luminișul cu pricina, pentru a se încredința el însuși de dispariția celor doi „morți”.

Se ridică de pe scaun cu multă demnitate și ieși din colibă.

Ținuta lui mândră păru să-i intimideze pe sălbatici, căci se dădură cu respect în lături.

Când ajunseră în luminiș, George se uită fără să se tulbure în jurul său, apoi îndreptă o privire întrebătoare asupra bătrânului vrăjitor.

Acesta arătă cu mâna spre tufișul lângă care zăcuseră presupușii morți, iar drept răspuns George își luă o mutră nevinovată și arătă spre cer...

Uimiți peste măsură, vrăjitorii priviră mai întâi la el, apoi se uitară unul la altul; erau ei mai vicleni decât tovarășii lor de trib, nu-i vorbă și desigur că nu credeau nici ei în fleacurile astea, dar întâmplarea li se părea și lor cam ciudată.

Nu văzuseră cu ochii lor cum cei doi potrivnici se prăbușiseră nemișcați? Și cum să se fi evaporat în aer trupurile lor?

George rămăsese singur în luminiș cu cel șase vrăjitori bătrâni, căci ceilalți sălbatici preferaseră să se retragă, pe nesimțite, din pricina spaimei ce pusese stăpânire pe ei. Tânărul își dădu seama că acum era momentul potrivit să șteargă putina, cu atât mai mult cu cât era încredințat că Petre se afla prin apropiere.

Cu un gest de stăpânitor, le dădu de înțeles vrăjitorilor înmărmuriți să rămână acolo unde se aflau, iar el păși cu demnitate spre cealaltă margine a luminișului, unde observase – după ramurile rupte de curând – locul pe unde pătrunseseră în tufiș Petre și francezul.

Când fu la vreo douăzeci de metri de vrăjitori, smulse cu iuțeala fulgerului o grenadă cu gaze de la brâu și o aruncă asupra celor din fața sa. Bătrânii dădură să fugă, dar nu ajunseră prea departe, căci gazele își și făcuseră efectul, culcându-l la pământ.

George se strecură repede prin spărtura pe care o făcuse Uriașul, și nu-i fu lesne să recunoască urmele lăsate de credinciosul său tovarăș. Ele duceau spre coasta de sud, ceea ce era o dovadă că Petre va veni cu ajutoare. Tânărul își aduse aminte deodată de costumele de scafandru. Cu nici un chip nu trebuiau să rămână în sat; era deci nevoie să se dea un atac cu grenade cu gaze, pentru a și le lua îndărăt.

Deoarece peste vreun ceas se va lăsa întunericul, nu va fi prea greu să pătrundă pe nesimțite în sat cu atât mai mult cu cât sălbaticii se vor ascunde prin colibe, înspăimântați, pe de o parte, de misterioasa dispariție a celor doi morți, iar, pe de alta, de leșinul inexplicabil al vrăjitorilor.

Ba chiar era de presupus că se vor aprinde focuri mari în sat, ca pavăză împotriva duhurilor rele și în jurul acestor focuri se vor strânge toți locuitorii. În felul acesta, efectul minunatelor grenade va fi și mai puternic.

George gonea de zor spre coasta de sud, pe cărarea pe care o făcuse Petre cu puțin timp înainte.

Deodată, auzi un zgomot ușor înaintea sa. Tocmai își făcuse loc printre două tufe mari și acum se dădu repede în lături, apucă de țevă unul din revolvere cu mâna dreaptă, ținându-l pe celălalt în mâna stângă, fiind gata să tragă.

Zgomotul se apropia tot mai mult și se auzea ca și cum un om își târî cu greu picioarele.

Ramurile de lângă George se mișcă, un cap negricios se ivi printre frunze..., un țipăt răgușit răsună și o pereche de ochi îngroziți se holbară la el. În clipa următoare, George izbi cu patul revolverului în tâmpla sălbaticului.

Aplecându-se asupra trupului neînsuflețit, văzu cu mirare că individul mai fusese lovit de curând, căci avea un cucui cât toate zilele la tâmpla stângă. Fără îndoială că era opera pumnului lui Petre, de aceea păruse atât de înspăimântat sălbaticul, căci, după credința lui, fusese atacat de un mort.

Fără să se mai ocupe de victima sa, George porni mai departe pe urmele Uriașului; de-abia făcu însă douăzeci de metri, că auzi alte zgomote. De data asta, păreau că se apropie mai mulți oameni.

Tânărul se ascunse sub o tufă mare, își pregăti grenada și ținu revolverul gata să tragă.

Dar când ramurile din apropierea lui se mișcă, George lăsă arma jos, răsuflând ușurat, căci printre frunze se ivi chipul credinciosului său Petre, ai cărui ochi luceau de bucurie.

— Halal să-ți fie. Domnule George! Dar cum ai izbutit să fugi? Domnul Couchet spunea că vrăjitorii nu te vor lăsa să pleci din moment ce ai pășit în colibă sau ai primit să mănânci din bucatele lor.

Înainte ca tânărul să poată răspunde, printre ramuri își făcură loc tatăl său, doctorul și alți camarazi, care îl înconjurară voioși. Era și Couchet printre ei și acesta zise mișcat:

— Domnule Farrow, m-am înțeles pe deplin cu tatăl d-tale. Mă va debarca în vreun port, de unde apoi voi ajunge lesne pe Uvea insula pe care am trăit până am

venit aici. Acum ne putem înapoia la submarin, lăsându-i pe sălbatici în plata Domnului.

— Stai că nu merge așa, răspunse George. Trebuie să ne luăm îndărăt costumele de scafandru și apoi în coliba d-tale se află un cufăr la care cred că n-ai renunța de bunăvoie.

— Așa e – zise francezul – se află în el hârtiile mele și alte documente importante. Dar cum vrei să facem? Nu cred că sălbaticii ne vor da lucrurile, cu atât mai mult cu cât se vor împotrivi fără doar și poate vrăjitorii.

— Pe ăștia i-am „aranjat” eu cum trebuie cu ajutorul grenadelor cu gaze – răspunse George – iar cu ceilalți vom proceda la fel; pe urmă ne va fi ușor să ne luăm lucrurile.

Povesti pe scurt cum îi amețise pe vrăjitori și cum ștersese apoi putina.

— Minunat! Exclamă căpitanul. Înainte, spre sat, băieți!

— Cred că sunt și prea năuciți ca să le mai dea în gând să pună oameni de strajă, zise George. Prilejul e deci cât se poate de bun ca să scăpăm de ei. Să ne grăbim însă, ca să ajungem acolo înainte de a aprinde focurile, altminteri s-ar putea întâmpla ca vreunul din ei să cadă în flăcări când va fi amețit de gaze, iar noi nu i-am putea veni în ajutor, trebuind să așteptăm o jumătate de ceas până se vor fi împrăștiat gazele.

— Ai dreptate, trebuie să ținem seama de asta, răspunse căpitanul cu seriozitate. La drum, deci!

Afară de căpitan, de Petre și de francez, mai veniseră zece marinari, împreună cu George, erau cu totul cincisprezece oameni, care porniseră acum prin desiș. George se așezase în fruntea micului convoi, și-i conducea pe camarazi înapoi, pe drumul pe care venise.

Când ajunseră lângă sălbaticul care zăcea încă în nesimțire. Petre Uriașul izbucni în râs și zise:

— Ce spaimă a mai tras ăsta când a dat cu ochii de noi! Dar înainte ca să poată scoate un singur țipăt, l-am și culcat eu la pământ.

— Tot mai bine e să-i legăm, fu de părere căpitanul. Nu e exclus să ne devină primejdios, în vreme ce vom aștepta să se scurgă jumătatea de ceas, până se vor fi împrăștiat gazele.

Petre îl legă așa cum știa el, apoi porni mai departe.

Curajoșii marinari străbătură fără teamă luminișul unde zăceau vrăjitorii leșinați, căci gazele se împrăștiaseră în vremea asta. George văzu cu bucurie că numărul leșinaților sporise cu patru. Probabil că vreo câțiva sălbatici mai curioși se apropiaseră atât de mult de vrăjitori, încât avuseseră și ei de suferit efectul gazului.

Și acum venea partea cea mai grea a întreprinderii.. Satul se afla la o depărtare de numai treizeci de metri și lesne s-ar fi putut întâmpla ca un sălbatic să iasă în întâmpinarea marinarilor, pe potecă. Dacă se vor descotorosi de el cu ajutorul unei grenade cu gaze, atunci ar fi împiedicați ei înșiși să înainteze, timp de o jumătate de ceas.

Ca să preîntâmpine primejdia aceasta, George o rupse la fugă înainte, după ce luă și cele două grenade ale lui Couchet, care nu știa încă în ce fel să se slujească de ele.

Când ajunse la tufișurile îndărătul cărora se afla luminișul satului se opri, căci auzise o amestecătură de glasuri. Privi cu atenție printre crengi și-i zări cu mulțumire pe locuitori, formând un cerc în jurul unui sălbatic, care vorbea cu voce tare și cu însuflețire.

Femeile și copiii se înghesuiau și ei, căci se iviseră evenimente care îi interesau pe toți. Prilejul era atât de bun pentru camarazi, încât George își frecă mâinile de mulțumire.

Farrow ordonă în șoaptă să se împrăstie toți îndărătul tufișurilor de jur-împrejurul luminișului și, la comanda sa, să se repeadă imediat înainte, aruncând câte două grenade în mijlocul sălbaticilor, apoi să se retragă cu iuțeala fulgerului, spre a nu fi expuși și ei efectului gazelor.

În câteva clipe, fiecare se afla la postul său. Sălbatici tresărind înspăimântați, când răsună brusc comanda lui Farrow:

— Atențiune! Gata! Dați-mi drumul!

Crengile trosniră, din toate părțile săriră afară în luminiș făpturi, obiecte lucitoare zburară prin aer și explodară cu detunături ușoare la picioarele sălbaticilor.

Efectul se produse imediat. Marinarii se retraseră repede în desiș și așteptară acolo jumătate de ceas, până să se împrăstie gazele.

Când pășiră din nou în luminiș, nu dădură decât peste cei leșinați. Cele două costume de scafandru fură găsite neatinse și în vreme ce cota marinari se duseră să ia

cufărul francezului, ceilalți fi așezaseră pe leșinați cu fața în sus, ca să nu se înăbușe.

În timpul acesta se făcuse noapte, dar cum toți aveau lanterne oarbe, nu le veni deloc greu să se înapoieze.

Când ajunseră la sălbaticul pe care-l doborâse George, îl găsiseră revenit în simțiri; Petre se aplecă deasupra lui și-l dezlegă.

Cu iuțeala fulgerului, acesta se făcu nevăzut în desiș, după ce Couchet îi zise câteva vorbe în limba lui.

Peste o jumătate de ceas, se îmbarcară cu toții pe submarin. Lordul Clive, care avea dureri mari de cap de pe urma loviturilor de pietre ale sălbaticilor, nu luase parte la expediție și regreta din suflet aceasta. Își exprimă însă nădejdea că va avea prilejul în curând să trăiască o aventură interesantă, alături de vitejii camarazi de pe „Dox”.

Sfârșitul volumului: PĂDUREA ÎN FLĂCĂRI

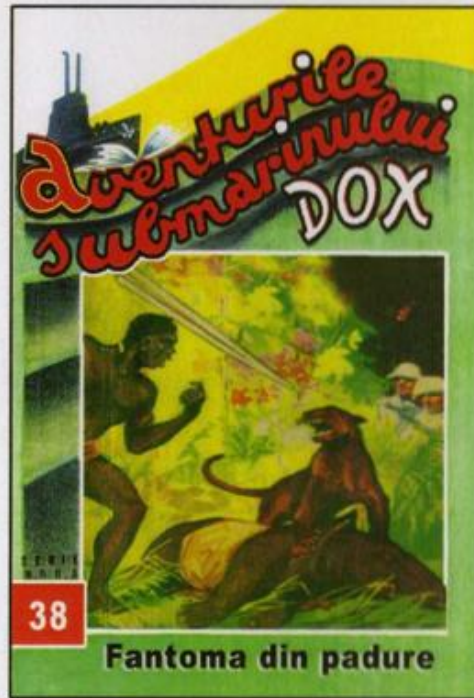
Rugat de George să-i povestească ceva din aventurile sale din tinerețe, doctorul Bertram îi satisface dorința, folosindu-se de câteva ceasuri de răgaz, îi istorisi o întâmplare plină de peripeții, careva fi descrisă în numărul viitor, intitulat:

FANTOMA DIN PĂDURE

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Bala Mare, cod: 430136; www.marist.ro

